

Arrest

nr. 274 492 van 22 juni 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 januari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 15 februari 2022 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MUTOMBO *loco* advocaat M. SAMPERMANS en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 25 oktober 2021 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De gemachtigde verklaart de aanvraag op 3 januari 2022 onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing.

De gemachtigde beveelt verzoekster tevens op 3 januari 2022 het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

“(...)

Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 25.10.2021 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert sinds 2016 in België te verblijven. Ter staving van deze bewering legt betrokkene (verschillende getuigenverklaringen en deelcertificaten Nederlandse les voor). Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene diende op 19.08.2016 een eerste aanvraag gezinshereniging, op basis van haar broer de heer L. K., geboren op 04.12.1989 met de Nederlandse nationaliteit in. Op 16.02.2017 werd haar een negatieve beslissing betekend. Betrokkene ging tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwisting d.d. 17.03.2017. Op 25.07.2017 werd dit beroep verworpen. Op 21.09.2017 diende betrokkene opnieuw een aanvraag 19ter in, deze werd eveneens geweigerd op 20.03.2018 en werd haar een bevel om het Schengengrondgebied te verlaten (bijlage 20) betekend op 26.03.2018. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, verworpen op 11.09.2018. Op 27.02.2019 diende betrokkene een 3de aanvraag 19ter in op basis van haar broer. Op 22.08.2019 werd deze eveneens geweigerd met een bijlage 20 d.d. en haar betekend op 27.08.2019, betrokkene ging ook tegen deze beslissing in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, deze werd op 09.01.2020 verworpen. Op 12.06.2020 diende betrokkene een 4de aanvraag 19ter in. Ook deze werd geweigerd met een bijlage 20, haar betekend op 17.12.2020. Deze laatste beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 26.04.2021. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie. Het louter langdurig verblijf in een land toont bovendien niet aan waarom het voor betrokkene zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om de aanvraag in te dienen in het buitenland. Het niet voldoen aan de wettelijke verplichting om het grondgebied te verlaten en het bijgevolg zelf verantwoordelijk zijn voor de situatie van langdurig verblijf is voldoende reden om het lange verblijf niet te aanvaarden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene was er steeds van op de hoogte dat zij zich in illegaal verblijf bevond en dat zij het grondgebied diende te verlaten waardoor zij zelf verantwoordelijk is voor het langdurig verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene wist dat zij het land diende te verlaten maar heeft nagelaten hiertoe de nodige stappen te ondernemen waardoor zij dus zelf verantwoordelijk is voor de situatie van langdurig verblijf (RVV, arrest nr 248733 van 05 februari 2021).

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet

aantoont dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name haar Nederlandse broer L. K., geboren op 04.12.1989 – Nederland. Echter, betrokkene woont niet samen met dit familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezin, uit het Rijksregister van haar broer blijkt dat de heer L. nog steeds verblijft op de (...), mevrouw haar laatst gekend adres is (...) te Riemst. Evenmin worden er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden verschillende getuigenverklaringen voorlegt en verschillende deelcertificaten Nederlandse les Echter, hieruit blijkt dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene meent dat zij voltijds aan het werk zou kunnen gaan, ze legt een werkbefoete voor van C. E., (...) 4000 Luik. Ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

Verder haalt betrokkene ook aan dat ze nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde, er dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2016 ononderbroken in België zou verblijven, dat zij dus vijf jaar onderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat zij een uitgebreid sociaal netwerk zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame verankering, dat zij ingeburgerd zou zijn, dat zij Nederlands zou spreken, dat zij hiertoe de nodige lessen gevolgd zou hebben, dat ze werkwilg zou zijn, dat zij een ruime vrienden-en kennissenkring zou hebben, dat ze verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals deelcertificaten Nederlandse les, een bewijs inburgeringscursus en een werkbefoete) als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.
(...)”

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“(...)”

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw, L., F.

Naam,voornaam: 11.02.1974

Geboorteplaats: Kerkrade

Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van artikel 8 EVRM; Schending van de motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 houdende de uitdrukkelijke motivering van bestuursakten, Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel. Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat de aanvraag van verzoekster op 03.01.2022 onontvankelijk verklaard wordt omdat er volgens de Dienst Vreemdelingenzaken geen sprake is van buitengewone omstandigheden die verantwoorden dat verzoekster haar aanvraag in België heeft ingediend en niet via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen. Dat er bovendien geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatriëerd worden. Dat er in het geval van verzoekster wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden die haar verhinderen om naar Marokko terug te keren om aldaar de aanvraag te doen. Dat verzoekster reeds sedert 2010 in Europa verblijft en sedert 2015 in België verblijft en hier sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat het langdurig verblijf van verzoekster niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid. Verder stelt de bestreden beslissing dat verzoekster niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Men stelt dat de bescherming van artikel 8 EVRM hoofdzakelijk betrekking heeft op het kerngezin en dat banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden slechts gelijkgesteld worden met een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden worden aangetoond. Verzoekster is weldegelijk van mening dat dit in casu het geval is. De bestreden beslissing neemt aan dat verzoekster slechts één familielid op het Belgisch grondgebied heeft, met name haar Belgische broer, L. K., geboren op 04.12.1989 in Nederland. Bovendien haalt men als argument aan dat verzoekster niet langer bij haar broer woont en er dus geen sprake meer is van een gezin. Echter dient benadrukt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster niet enkel één broer in België heeft, maar ook een zus, L. M., van Nederlandse nationaliteit. Verzoekster woonde eerst in bij haar broer, maar verhuisde nadien naar haar zus en haar schoonbroer. Verzoekster heeft eveneens nog een broer, L. A., die ook de Nederlandse nationaliteit bezit en in Nederland woont. Daarnaast dient gewezen te worden op het feit dat verzoekster geen partner heeft en dat haar ouders overleden zijn. Het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden worden dus weldegelijk aangetoond. Er kan dus wel degelijk gesteld worden dat de broers en zus van verzoekster haar kerngezin betreft waarmee

ze een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft. Dat de Dienst Vreemdelingenzaken er op deze manier aan voorbijgaat dat dit feit eveneens inhoudt dat verzoekster alhier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 EVRM, wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij alles heeft achtergelaten. Dat er dan ook moeilijk van verzoekster verwacht kan worden dat zij voor onbepaalde tijd terugkeert naar haar land van herkomst waar zij op geen enkele manier in haar levensonderhoud kan voorzien. Het feit dat verzoekster haar centrum van belangen dat ze hier heeft opgebouwd voor onbepaalde tijd zou moeten verlaten, zonder de garantie dat ze in haar land van herkomst ergens terecht kan voor de tijd die de procedure in beslag zal nemen, maakt dat het voor verzoekster bijzonder moeilijk is om haar aanvraag via de geijkte weg te doen. Verzoekster en haar broers en zussen zijn steeds onafscheidelijk van elkaar geweest en hebben een bijzonder hechte band. Het zou onredelijk zijn om van verzoekster te verwachten dat ze terug keert naar Marokko, een land waar ze sinds 2010 niet meer is geweest. De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. Dat er aldus in hoofde van verzoekster zeker sprake is van buitengewone omstandigheden die hun toelaten om de aanvraag in België te doen. 'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht. Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is.

Dat verzoekster niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar bovendien ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Dat het echter niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om verzoekster na een verblijf van 7 jaar nu te bevelen om het grondgebied te verlaten. Dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken met dit element op geen enkele manier rekening houdt, waardoor de Dienst Vreemdelingenzaken tekort schiet aan haar zorgvuldigheidsplicht. Dat de bestreden beslissingen dan ook genomen werd met schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur."

2.2. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt toegestaan de aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, moet de gemachtigde nagaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, met name of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De gemachtigde beschikt hierbij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De aanvraag om machtiging tot verblijf wordt onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij voert vooreerst een theoretisch betoog met betrekking tot het begrip 'buitengewone

omstandigheden'. Vervolgens zet zij een aantal feitelijkheden uiteen met betrekking tot haar aankomst in Europa in 2010 en in België in 2015 en stelt zij dat zij sedertdien een nieuw leven heeft opgebouwd. Volgens haar gaat de gemachtigde er "op deze manier" aan voorbij dat dit feit eveneens inhoudt dat zij hier haar centrum van belangen heeft gevestigd in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), wat maakt dat zij haar leven in België niet zomaar kan achterlaten om terug te keren naar een land waar zij niet in haar levensonderhoud kan voorzien. Verzoekende partij stelt ook dat zij samenwoont met haar zus en schoonbroer en niet meer met haar broer.

Met betrekking tot het langdurig verblijf als buitengewone omstandigheid besluit de gemachtigde niet op kennelijk onredelijke wijze:

"De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij sinds 2016 ononderbroken in België zou verblijven, dat zij dus vijf jaar onderbroken in België zou verblijven, dat er sprake zou zijn van een sterke integratie, dat zij een uitgebreid sociaal netwerk zou hebben, dat er sprake zou zijn van een duurzame verankering, dat zij ingeburgerd zou zijn, dat zij Nederlands zou spreken, dat zij hiertoe de nodige lessen gevolgd zou hebben, dat ze werkwillig zou zijn, dat zij een ruime vrienden-en kennissenkring zou hebben, dat ze verschillende getuigenverklaringen voorlegt evenals deelcertificaten Nederlandse les, een bewijs inburgeringscursus en een werkbelofte) als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

In de eerste bestreden beslissing wordt over het privé- en gezinsleven niet op kennelijk onredelijke wijze het volgende gesteld:

"Betrokkene beroept zich op het feit dat zij het centrum van haar belangen in de zin van artikel 8 EVRM in België heeft opgebouwd. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkene niet aantoonde dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. We stellen vast dat betrokkene slechts één familielid heeft op het Belgische grondgebied, met name haar Nederlandse broer L. K., geboren op 04.12.1989 – Nederland. Echter, betrokkene woont niet samen met dit familielid waardoor er dus geen sprake is van een gezin, uit het Rijksregister van haar broer blijkt dat de heer L. nog steeds verblijft op de (...), mevrouw haar laatst gekend adres is (...) te Riemst. Evenmin worden er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid ten aanzien van dit gezinslid aangetoond. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst er verder op dat de rechtspraak van het EHRM wat betreft een privéleven opgebouwd tijdens een precair verblijf zeer strikt is (RVV, arrest 229048 van 20.11.2019). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt bovendien dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). We stellen vast dat betrokkene ter staving van haar sociale banden verschillende getuigenverklaringen voorlegt en verschillende deelcertificaten Nederlandse les. Echter, hieruit blijkt dat haar netwerk van sociale banden van die orde is dat een tijdelijk terugkeer een schending van artikel 8 EVRM zou uitmaken. Evenmin blijkt uit de voorgelegde verklaringen dat er geen sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid. Een schending van artikel 8 EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel

8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verweerder heeft onderzocht of de door verzoekster ingeroepen elementen als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Verzoekster kan niet dienstig anders voorhouden. Verzoekster geeft aan van mening te zijn dat de door haar ingeroepen elementen dienen te worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Door het louter herhalen van de in de aanvraag aangevoerde elementen toont verzoekster het kennelijk onredelijk karakter van de motivering niet aan.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar aanvraag geen samenwoonst met haar zus als buitengewone omstandigheid heeft ingeroepen. De verzoekende partij kan aan de gemachtigde niet verwijten dat hij geen rekening heeft gehouden met en niet heeft gemotiveerd omtrent elementen die zij in haar aanvraag niet als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd. Het is niet aan de gemachtigde om uit de in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden zelf andere elementen te distilleren. Het is aan de verzoekende partij zelf om duidelijk de elementen aan te voeren die volgens haar buitengewone omstandigheden uitmaken.

Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde op alle aangevoerde argumenten antwoordt. De motieven vinden steun in het administratief dossier.

Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten werpt verzoekster de schending op van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekster betoogt dat zij niet alleen een onontvankelijke beslissing ontvangt, maar ook een bevel om het grondgebied te verlaten. Zij betoogt dat het niet strookt met de redelijkheid en de proportionaliteit om haar na een verblijf van zeven jaar te bevelen om het grondgebied te verlaten. Nog volgens verzoekster houdt de beslissing met dit element op geen enkele manier rekening, waardoor de gemachtigde tekort schiet aan de zorgvuldigheidsplicht.

Het is niet omdat verzoekster een langdurig verblijf heeft gekend dat de verwerende partij geen bevel om het grondgebied te verlaten mag geven als ze op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet vaststelt dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig visum. Verzoekster betwist deze vaststelling in de tweede bestreden beslissing niet.

Het loutere feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de gemachtigde, toont niet aan dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze zou zijn genomen. Verzoekster geeft in wezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de elementen die door de gemachtigde werd gemaakt. Het komt de Raad enkel toe de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen aan de hand van de aangevoerde middelen en na te gaan of het bestuur in deze niet onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld. In dit geval toont verzoekster met haar kritiek niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat uit de voorgelegde elementen geen buitengewone omstandigheid kan worden afgeleid.

Verzoekster maakt de schending van de opgeworpen wetsbepalingen en beginselen niet aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. MILOJKOWIC